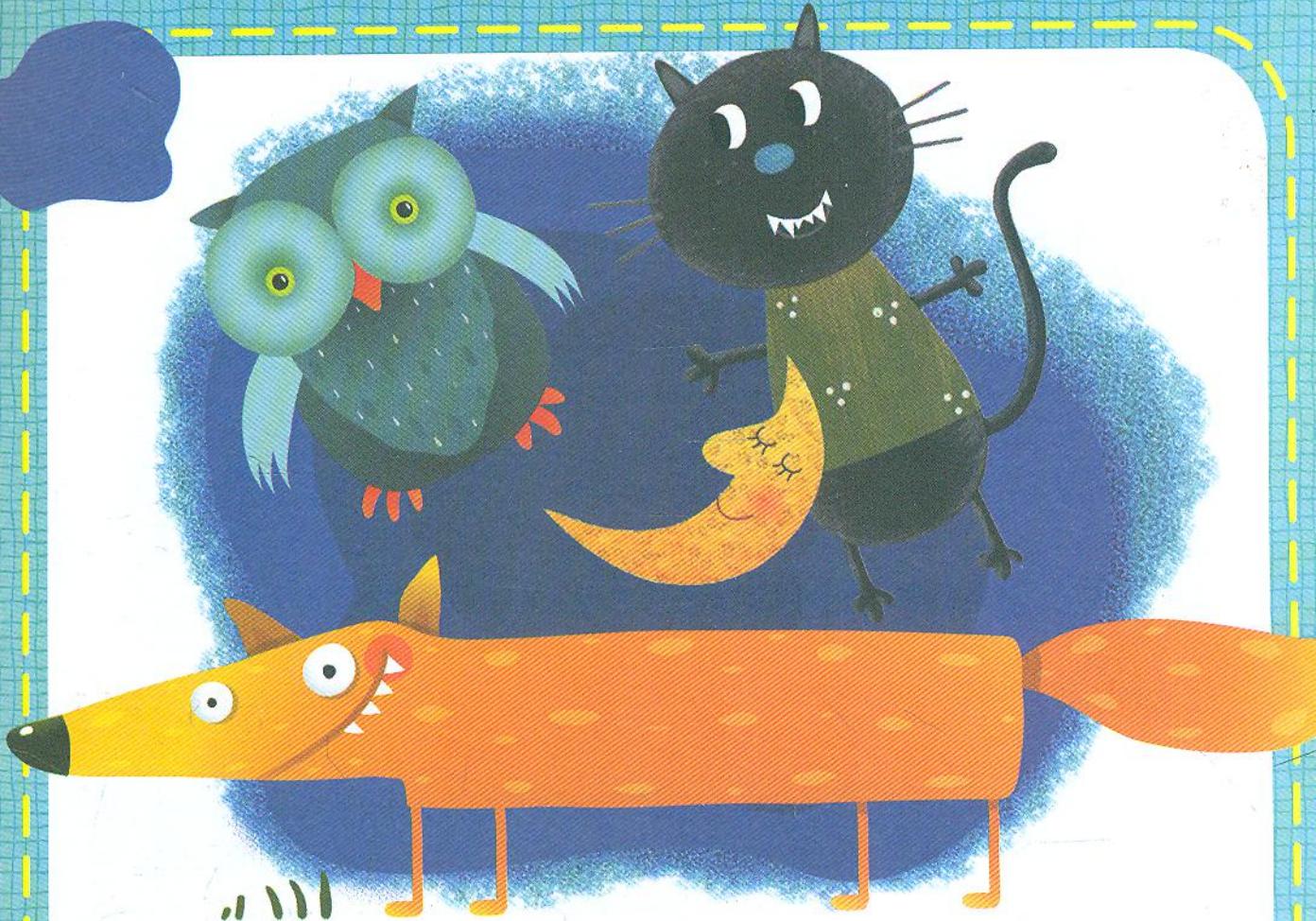

НОВОРІЧНЕ ПОБАЖАННЯ МИШКИ

Жи-ла собі в полі **міш-ка**. Усе в неї було малесеньке: і лапки, і вушка, і зубки, і **о-че-нý-та**. І сама вона була крихітна, тому всіх боялася. Збереться у **ліс** по гриби та **жó-лу-дí** — страшно. Хоч би їжака, борсука або **ли-сý-цю** не зустріти! Піде в **се-лó** — навідатися до комори та хрустки-ми горішками й насіннячком поласувати — страшно. Раптом **кіт** вискочить і впíймає?! Та й у себе в рідному **пó-лі** не почувалася мишка в безпеці. Згори гострозорий яструб повсякчас **mó-же** кинутись, на землі швидкі вужі підстерігають. Навіть

уночі немає спокою — підступні **со-ви** не сплять, на малих звіряток полюють. Так і бідкалася мишка. Ледь висуне **ніс** із нірки — і знову ховається. **Стрáш-но!**

Настала **зи-мá**. Випав сніг. А **мýш-ка** й запасів до холодів не встигла зробити — усе боялася далеко від **дó-му** відійти. Сумно їй, голодно. А між тим **Но-вýй рíк** наближався. Мышка десь **чý-ла**, що новорічна **ніч** — особлива. Саме опівночі можна загадати бажання — і **во-нó** обов'язково здійсниться. І вирішила **мýш-ка** побажати **со-бí** чогось для захисту. Але що ж загадати — великі сильні **лá-пи**? Чи крила? Та це ж потрібно навчитися літати...

— Знаю! — вирішила нарешті мишка. — Я **хó-чу** довгі міцні **зý-би**, щоб усіх кусати!